

Ráda řídím vostře!

Barbora Poláková

- Narodila se před 33 lety v Kolíně.
- Poprvé o sobě dala výrazně vědět rolí v divadelní hře **Blondátá bestie**, kde ztvárnila političku Kristýnu Kočí.
- Před rokem vydala debutové album se singly a zajímavými videoklipy **Kráva, Nafrněná** či **Generace**.
- Za Nafrněnou získala na výročních Cenách Anděl 2015 cenu za **Skladbu roku** a zároveň ji Akademie české populární hudby ocenila jako Objev roku.
- Hrál ve **filmech** jako Kvarteto, František je děvkař, Láska je láska, Život je život nebo **seriálech** Marta a Věra, Neviditelní, Okresní přebor či Soukromé pastí.
- S partnerem hercem **Pavlem Liškou** vychovávají roční dceru Ronju.

Barbora Poláková vtrhla na českou hudební scénu coby Kráva a vzápětí Nafrněná. Za volantem se ale chová přesně opačně: na piráty silnic se usmívá. Proč?

Rozhovor s Barborou Polákovou startoval ve spěchu a končil uvolněně. Do Prahy se na něj známá zpěvačka, herečka a tanečnice ze StarDance 2012 hnala z Kolína. Domluvenou půlhodinku nakonec výrazně přetáhla. O řízení nám toho totiž chtěla říct tolik!

Cestou na rozhovor jsme si pustili vaše debutové album a našli v něm hned několik řídicích vzkazů. Můžete nám je vysvětlit?

Jasně, sem s nimi!

Hned v úvodní písničce **Generace** zpíváte: „Když jedu podél moře na vespě, vedle svého kluka... na vespě.“ To máte tak ráda skútry?

Ani ne tak skútry jako vespu. Vždyť si to zkuste představit! Může být něco lepšího než jet podél moře vedle svého kluka, každý na svojí vespě?

Jasně, krása. Taky by se to pěkně vyjímal v klipu. Jenže v něm s vámi hraje spousta známých tváří, ale vespá žádná. Jak to?

*Nazdobat !!
Buďte ohleduplní, jít?!*
A na všechny vespě se usmívejte...
...to je nejvíc :-)

Já si ji v tom klipu tak přála! Takže do Vespy volali i ze Supraphonu, ale ten pán byl prý nějaký nafrněný. Že proč by jako měl něco dávat do klipu a že ho to nezajímá. Přitom my jsme ji chtěli jen vypůjčit. Takže to nakonec skončilo tím, že mám jen dvě vespíčky nakreslené v bookletu alba.

Než jsme parkovali, zrovna nám z něj dohrávala písnička **Ráda, kde pro změnu zpíváte: „Pro to, jak řídíš vostře, mám tě ráda.“ Co vy, jezdíte ráda vostře?**

To řídím, teda když zrovna nevezu na zadním sedadle miminko. Mám moc ráda živá auta. Nejde mi prvotně o rychlost, ale o svižnost. Skvěle se proto cítím v zatáčkách a pak mě moc baví zkratky v Praze, když objíždím kolony na hlavních tazích.

Jaká trasa?

Třeba z Vinohrad na Kavčí hory.

Za kolik ji v koloně zvládnete těmi zkratkami?

Rekord mám třináct minut, myslím. Ale kudy neprozradím.

Zmíněné album končí vaším prvním hitem, kde sdělujete světu: „Bože, já jsem kráva!“ Řeknete si to o sobě občas i v autě?

Kdepak, v autě ne. Navíc ta píseň definuje stav, který se váže ke konkrétní situaci. Není to obecné pojmenování sebe sama. Takže o sobě v autě ne.

A o jiných řidičích?

Jako že bych jim nadávala? To ne. Když potkám v provozu někoho takového, zamávám mu a usmívám se. To je má zbraň a skvěle zabírá. Oplácet zlobu dobrotou.

Na koho ji používáte?

Nasnáším hlavně řidiče, co se na mě nalepí na D1 a blikají, že jet sto padésát je málo. Nacpou se kvůli tomu na zadek mého auta na pár centimetrů? Vždyť je to tak nebezpečné! Jsou to blázní!

Je takových řidičů v Česku hodně?

Bohužel dost. Na druhou stranu potkávám dnes a denně hodně ohleduplných. Zvlášt v Praze, což se mi moc líbí. Hlavním městem samozřejmě jezdí hodně lidí z jiných krajů a těm je třeba na těžších křižovatkách typu U Bulhara pomoci. Ne se na ně zlobit, že si najeli do špatného pruhu.

Zpíváte si za volantem?

Hlavně se rozezpívám. Ale byly i doby, kdy jsem si to hasila lesem v kabrioletu a řvala s Justinem Timberlakem na plný pecky.

Pomáhalo to? Mají zpěv a řízení něco společného?

No, možná spíš herectví, když tak nad tím přemýšlím. U řízení stejně jako u koncentrování se na postavu je docela zásadní bystrost, postřeh, být stále „přívěcí“. Nedávno jsem si za volantem říkala, že by se mi moc líbilo vyzkoušet si

v autě takové to zařízení, které sleduje, kam a jak dlouho při určitých momentech člověk míří zrakem. Bavilo by mě zjistit, jak na tom jsem.

To asi šoférujete nejráději sama, že? Nebo pustíte za volant i jiné?

Pustím. A bez obav. Musím to zaklepat, celý život mám štěstí na výborné řidiče. Ať to byli rodiče, ségra, nebo moje manažerka, s níž toho zrovna na podzim během turné najezdím hrozně moc. Praha, Těšín, Brno, Krnov, křížem republikou. Já řídím ve dne, ona v noci, protože za tmy mě to tolik nebaví. A ji zase jo, tak to máme dobře rozdělené.

Jak jste s řízením začínala?

Tatka nás vozil po polních cestách na klíně všechny tři ségry. A pak s mým druhým klukem. Půjčil mi auto, a já přitom ani nevěděla, jak ho mám zastavit!

V autoškolě už jste to uměla?

Tu jsem si dělala až v pětadvaceti. Dřív nebyl důvod. Bydlení v centru Prahy, škola taky, auto jsem nepotřebovala. Ale když ta doba nastala, chtěla jsem mít řidičák rychle za sebou. Takže jsem se hodně drtila teorií, abych to náhodou nemusela opakovat.

Jak to dopadlo?

Byla jsem úplně vystresovaná a v tom napětí se mi asi splašil mozek. Abych to stihla, tak jsem hrozně hnala a odevzdala jsem to místo za hodinu asi za dvacet

Pět věcí, které nesmí Barboře chybět v autě

1. Papírové kapesníky
2. Nabíječka k mobilu
3. Deky s polštářem
4. Tenisky
5. Dětská autosedačka

minut. Navíc bez chyby. Přitom jsem byla regulérně vyděšená, jak to jako dopadne. Zkoušející na mě koukal: No co je tohle za holku? Ta je hodně divná.

A jízdy?

Ty byly v pohodě. To je výhoda autoškoly v Praze, že se naučíte jezdit v komplikovaném provozu. Třeba já měla trasy od Zbraslavi po Smíchov naučené nazpaměť.

Česká autoškola je dneska pro holky evidentně brnkačka, že?

To nevím, jestli pro holky. Myslím, že podle nějakých testů jsou ženy na silnicích mnohem ohleduplnější než muži. Každopádně za mě bych určitě zavedla nějaké psychologické testy a celý proces ztížila.

Proč? Jak?

Nedávno vzali kamarádce z Polska řidičák, protože jela na dvouproutdovce sto čtyřicet. Vypadala jako dálnice. Musela absolvovat psychologický posudek, kde se jí ptali na spoustu hodně soukromých věcí včetně otázek o drogách, o rodině, jestli někdy neuvažovala o sebevraždě a podobně. Proč se takové hluboké testy nedělají hned na začátku při testech v autoškolě? To by spousta primitivů, o nichž jsme se bavili, řidičský průkaz vůbec nedostala a byl by klid. Asi kvůli automobilkám. Vyrábělo by se miň aut.

Mladí po autoškolě a pár týdnech jezdění často pookřejí. Měla jste to také tak?

Já mám spíš takový srandovní historky s jednou nejmenovanou navigací. Dva tři roky po řidičáku jsem jela s kamarádkou do Švýcarska. A stáhla jsem si tehdy vyhlášenou navigaci. Tedy byla naprosto aktualizovaná. A třeba uprostřed Curychu mě navedla opačně do jed-

nosměrky. Pak mě nutila otočit se na dálnici a podobně. V r c h o l e m bylo, když jsme po několikahodinové cestě

dojely do zavřeného tunelu, za nímž měl stát náš penzion. Nakonec jsme dva dny z pětidenního pobytu jogy v onom penzionu strávily tím, že jsme objížděly horu se zavřeným tunelem, než nám pomohla policie. Nakonec jsme tam musely

beztak dojet poslední kus cesty vlakem. Takovým tím nákladním. I s autem.

Co čestí policisté? Slyší na známý hlas a obličeje?

Mě vlastně zastavili jen jednou. A to první den. Byla jsem šťastná a stáhla okýnko a hned jim hlásila, že jsou úplně první v mém životě, kdo mě zastavil, a co tedy chtějí. Byla to paní, smála se a řekla, že mi jen nesvítí světlo. Tak jsme se zas rozloučily a jela jsem radostně dál.

Jakým autem jste jela?

Starým volvem po ségre, veliký kombík. Ale řídit ho bylo super, protože byl omlácený, rýha přes celý bok. Pak člověk nemá strach, že ho někde škrábne. Rok mi sloužil vážně skvěle.

Co přišlo pak?

Z3, černý kabriolet. Právě s ním jsem zažila všechna dobrodružství v Alpách. Moc ráda jsem v něm jezdila v cizině,

poznala z něj evropská města, jako bych šla po pěší zóně. Bylo to všechno tak blízko. V přírodě to byla krása a dokonce i v pražských zácpách. Pořád bylo na co se dívat. Ale protože nemám garáž a parkuji před domem na mod-

ré zóně a tam můžete mít dvě auta jen za docela vysoký poplatek, po prázdninách jsem ho prodala. Ať dělá radost někomu jinému. Taky jezdím teď s miminkem, a to by bylo moc nebezpečné.

Změna je velká, místo nízkého černého kabrioletu vidíme bílé vysoké Suzuki S-Cross. Čím si vás získává?

Spotřebou. Ta je vážně úžasná. Nedávno jsem jela trasu Praha, Kolín, Jihlava, Brno, Český Těšín, Ostrava, Praha a poprvé tankovala až daleko za Ostravou. A na to, jak je úsporné, je to svižné, rychlé auto. Nepůsobí robustně, ale dovnitř se toho vejde spousta. Jedu s miminkem vždy na celý víkend pryč, mám hodně věcí a vždy se divím, jak se to tam všechno může vejít. Je snad nafukovací.

S Barborou Polákovou si povídal David Šprinc!